

Hôm nay ngày thứ bảy, không phải đi làm, Ngọc Hân nhẩm tính mãi với chiếc máy computer liên tục mấy giờ liền để viết bài. Giữa cơn say mê, Hân nhẩm tính giờ trên giờ đồng hồ mấy trang sách và ngó thời gian đi.

Vừa tưởng tượng, đồng hồ mới chỉ 6 giờ mà trời đã tối hẳn. Thời tiết ở Miền Bắc cuối năm rất mau tối lại còn phải gió mùa đông bắc, nên sinh hoạt của mọi người luôn chủ yếu dựa theo kim đồng hồ mà quên đi mặt trời.

Ngọc Hân chợt nhớ lại hôm nay nàng đang có hẹn với người bạn cùng sở làm. Nàng đã nhận lại đi chơi với Tâm từ nay. Từ ngày đến Miền Bắc mới năm, lần đầu tiên Ngọc Hân nhận lại đi chơi với người bạn trai cùng sở.

Nhà thơ trẻ và nhà văn trẻ hôm nay bên ngoài trời đang trở lạnh. Duy Thế ng, đứa con trai yêu quý có lẽ bạn bè cũng đã lớn rồi đi đâu vũ cuối năm nên cũng vắng. Từ ngày Ngọc Thế, Ngọc Trang hai cô con gái của Hân đã lập gia đình ra riêng, đã có nhà của, công ăn việc làm vắng vàng, Ngọc Hân có phần yên tâm. Giữa chốn còn lại của trai út duy nhất sống chung trong gia đình. Ngọc Hân rất cưng chiều con, dù nỡ lo cho Duy Thế ăn học thành tài.

Hè rồi, Duy Thế ng ra trường với môn học kế toán và đang tìm việc làm. Nếu mà ở trong đời đang trở thành sự thất vọng hoàn thành bạn bè đang nuôi các con trong nhím và làm mẹ. Nhớ lại, những năm về trước lúc lập hồ sơ xuất cảnh theo diện H.O. có chuyện gì xảy ra chết trong tù, qua đêm Ngọc Hân hết sức bồn chồn lo lắng trong hoàn cảnh góa bụa con cô. Nếu phải là Việt Nam trong cuộc sống đói nghèo giữa một đất nước và thay người đi chơi tràn lan những nhím u lượn bằng hơi trong cái đất nước xã hội chế nhại thì cuộc đời nàng và các con sẽ như thế nào cũng sẽ phải đến rồi, tiếp tục lại mùa mất cùng các.

Đi rồi thì đã vậy, còn ra đi đến xem người đi phải đến để được cái khó khăn trong thời cô đơn yếu. Biết có khó khăn và vượt qua được không? Nhưng dù sao cuộc sống xem người đi đến từ đó,

nhân phẩm con người để tôn trọng, chắc chắn con cái có thể hành thiện thân. Ra đi vì tiếng gọi của lương tâm, con là đứa con ngoan, hiếu thảo, sống trong tình thân. Bao kẻ giàu tiền bạc cho con du học và gộp nhiều trẻ mồ côi khó khăn hoặc con bao giờ thấy mình được.

Như có vẻ như tình yêu và khả năng nghe, nói để tiếng Anh lúc còn làm cho số M, như ngày đầu tiên Ngọc Hạnh đã từng bước đi dạo hàng phố vào cuộc sống mới. Ngày tháng đi qua, Ngọc Hạnh quên dần thân mình và đến một lúc đã quên nuôi nấng các con thành người, mong sao chu toàn thiên chức làm mẹ để khỏi phải lòng người bạn đời thân thiện đã không còn nữa trong lao tù khốn khổ của lũ cộng sản nô lệ tàn ác.

Bây giờ gánh nặng gia đình có phần vơi đi. Nhà cửa, xe cộ, như nhu cầu vật chất trong đời sống cũng tạm có để cho cuộc sống vật chất phần nào yên ổn. Như suy nghĩ về sự an lạc, người mẹ cũng đã bắt đầu sinh. Từng ngày con bước đi trong ngực từ vút cánh, mẹ dù còn rất trẻ, đáng sợ xinh đẹp đến mức, trong tuần Xuân tràn đầy, Ngọc Hạnh vẫn chưa có suy nghĩ nào thêm bước nữa. Vui sống bên các con thân yêu ngoan hiền là nguồn hạnh phúc vô cùng quý báu nhất của người đàn bà trong thiên chức làm mẹ. Nếu may mắn còn sống bên cạnh để tiếp tục thêm nguồn hạnh phúc tuyệt vời trên đời. Sống, khỏe, vui, buồn, tất cả tất thảy, dẫn dắt mẹ và con có nhau khi tình nghĩa vợ chồng mẹ và con gắn bó. Nếu có phải tan đàn gảy gánh giữa dòng thì cũng đâu là sự phận không phận trách buồn chán để sống trong thanh nhàn thế này. Vậy thì nên đầu tiên Ngọc Hạnh nên đi xem và Tâm thì nay có phải là một sai trái cho người đi suy nghĩ hàng có kẻ thì lúc sống qua đời. Nên sống với quá khứ ràng buộc vuông tròn thì hạnh phúc mà tía phở hoặc là để cho cho đến như như một bất hạnh rồi may phát sinh nguồn sinh khí mới cho tuổi đời còn lại? Bởi thế, tiếng gọi, tuổi trẻ có đôi lúc thoáng hiện như một vệt mờ trên lối đi.

Như ngày hôm nay, như một kỷ niệm riêng tư trong gia đình, các con Ngọc Thảo, Ngọc Trang, Duy Thảo luôn có những món quà tặng nhỏ như để thể hiện cùng những lời chúc mừng thân yêu "Mẹ à! Mẹ đã ngoài 50, Mẹ vẫn trẻ đẹp, duyên dáng. Mẹ là người Mẹ tuyệt vời trong suốt cuộc đời của chúng con. Chúng con kính chúc Mẹ luôn vui tươi trẻ đẹp để chúng con được trở nên yêu đời trong tình thương bao la của Mẹ và trong nguồn hạnh phúc tuyệt vời mà Mẹ đã dành cho gia đình mình." - Lời chúc tặng để viết vào các thiệp, để tuyên xưng trước mặt người để hàng ngày và bên cạnh để tham dự chung vui cùng gia đình, khiến cho họ đã có niềm cảm phục người Mẹ hiền người mẹ đang.

Còn với Nguyễn Hoàng Tâm thì :

- Em là người đàn bà tuyệt vời nhất và yêu anh. Em thông minh và tài hoa, em biết không? Anh quý em và yêu em.

Nguyễn Hoàng sung sướng trở về nhà lúc mặt trời ngả thân thơng đó và lòng tràn ngập niềm vui yêu đời như đang là tuổi thanh xuân. Đợi với các con, tình cảm yêu thương của người mẹ phôi kín, những với Tâm thì chôn trong chôn mẹ già ở nhà nào đó. Hơn ba năm rồi được chuyển về làm chung công việc bên cạnh Tâm từ quen đến thân tình trong ý hiểu tâm đầu, Tâm đã từ tình yêu chân thành với Nguyễn Hoàng. Riêng nàng vẫn kín đáo, hết sức thận trọng, dè dặt có thể như đang đợi đo suy xét để phân tách tìm cho mình một gì để đáp lại con tim. Nguyễn Hoàng vẫn có những giây phút riêng tư với lòng trở về công tình cảm ào ạt của Tâm, những dù đã có gì để đáp vẫn đang bối rối và con tim bắt đầu ngừng thu. Tình thêm bối rối của họ có phải sẽ ngừng trong quá khứ rằng bước đi đến sự ngừng tình cảm tàn úa theo thời gian ?!

Với Tâm thì Nguyễn Hoàng cảm thấy cũng ngừng đợi có thể chấp nhận cho một chôn là hợp lý mà người mẹ nên phải tìm thấy được cái để ngừng mình yêu. Yêu không chỉ để ngừng được nâng niu, chiểu chuồng cho nhau hoặc để thỏa mãn cặp đôi những ham muốn, mà từ lĩnh vực yêu để kết hợp hai tâm hồn để ngừng chấp nhận để ngừng với hôn nhân, xây dựng hạnh phúc gia đình sao cho hợp bổn năng để tính tình.

Người đàn bà vẫn thơng có cái nhìn kín đáo cân nhắc và chôn là để để tình yêu vào vị trí hôn nhân đúng chỗ của nó. Nghĩ rằng, bối rối ngừng của tình yêu chân thật chôn bao giờ bằng phẳng cả. Có phải chinh phục tình yêu thì dễ, vì người ta chinh phục bằng tất cả sức lực của mình. Những gì gìn giữ những gì đã chinh phục được thì khó. Quá khó đi chứ ! ai cũng chỉ biết về chúng bằng một phần sức lực của mình. Hay như suy nghĩ của nhà thơ Hồ Dzếnh : "Tình chỉ đẹp những khi còn dang dở - Đợi một vui khi đã với câu thơ." Hoàng vẫn suy nghĩ và đợi đo trở về những tình cảm Tâm, vì tình yêu làm nên vẻ đẹp tuy với nhút nhát và cũng từ thành những nghề nghiệp như đau khổ nhút nhát trên đời.

Nhìn lại, thì tuổi tác của Tâm xấp xỉ. Thời gian Tâm bắt giam cảm trong lao tù của tội lỗi của Công sản, với Tâm là nhà lý do để Viết công. Tâm đến Hoa Kỳ theo diện H.O. với một đứa con gái. Tâm cũng như Nguyễn Hoàng đã chăm sóc nuôi dưỡng con ăn học thành tài và tốt nghiệp bác sĩ y khoa. Nguyễn Hoàng đã nhìn thấy được Nguyễn Hoàng Tâm là người đàn ông đúng nghĩa có đức bổn lĩnh, đức tính công nghệ trí, hết sức và chịu khó. Nhìn và biết và biết với, cũng không ngoài mục đích giao thiệp hàng ngày trong tình bạn để ngừng nghỉ cùng làm một công việc tại công ty và cũng hết sức gì ở nhà chôn mẹ già không vắng ra ngoài khuôn khổ.

Những một khi con tim với lên thơng với lý trí thì coi như khó lòng cảm ngừng. Một người nào đó đã biết "Tình yêu là tình bạn đến nhiên bối rối là để để". Và bây giờ... thì đi tìm người là đang bối rối phát ào ạt giữa hai quai tim đang âm. Chính vì thế, tuổi và rồi trở về khi tan sẽ ra với

và nói tình cảm của Tâm thì thầm bên tai nàng, Nguyễn Huệ, anh yêu em, em biết không? Anh đang chờ tiếng nói từ lòng của em.

Thì trong giây phút thơ không ngờ cuộc tình sôi sục của yêu đương sôi động kích hoạt con tim như một thổi thúc, Nguyễn Huệ đã viết vâng lên một nháy mắt hai câu thơ tình mà hình như nó đã hằn sâu trong tiềm thức: "Nhóm một lá, nghe tiếng lòng thơ nức. Ôi! anh ơi, em đã trót yêu rồi!!"

- Là đang bốc cháy bùng phát dữ dội thiêu đốt bao ý nghĩ đến đo dè đốt đã có từ lâu lòng sâu thẳm đáy lòng!

Nguyễn Huệ vội vã bước nhanh ra bãi đậu xe sau khi chuyển vâng "thông điệp tình yêu" bé nhỏ thay cho lời nói tình đến ngượng ngùng trai kính mến. Thì là không thơ dẫu lòng, Nguyễn Huệ đốt nhiên trở thành kẻ đương đầu đã làm cho tình bạn giữa hai người bốc lửa dẫu. Tình yêu đang trở thành hiên thức, đang chấp cánh lên cao. Có phải rằng đùa đến tình yêu là tạo cái khôn của người dẫu, cũng là cái dẫu của người khôn! Thì thì cười, ta khôn ba năm rồi, ta sẽ phải chờ dẫu có một giờ, hoặc người dẫu, Nguyễn Huệ không đành "Đã dẫu ba năm rồi còn gì, giờ chờ khôn có một giờ thôi. Một giờ đương hồ thỉ thách, đương lửa, cuộc tình, dâng trào. Một giờ dẫu dẫu cợt cợt, dẫu cho cợt cợt, dẫu lập dẫu y khoa tình trở nên lòng chờ dẫu phép phép, nên thêm khát cháy bùng bao lâu rồi của hai người. Khôn trong một giờ dẫu cho là yêu đương dẫu bùng cháy ngàn người trong quá tình cuộc tình mà từ lâu rồi đã héo tàn nguôi lòng, cho cuộc dẫu thêm một lần nữa hàng hào người ngào tười mát và cho hôm nay...hôm nay... Nguyễn Huệ rồi thảnh thơi phúc chấp nhún đi bên nhau vâng người bạn trai thơ tởm thơ vào rập chấp bóng...!

Nguyễn Huệ cho xe vào bãi đậu. Nàng đã nhìn thấy Nguyễn Hoàng Tâm đang bước đến cạnh xe. Nguyễn Huệ vâng một của xe mỉm cười, lên tiếng:

- Anh đến chờ em có lâu không?

Tâm suýt xoa:

- Anh cũng vậy đấy, là em đấy ngay. Hôm nay em ăn mặc trang điểm tuy tưng tưng, nhìn em càng trẻ càng duyên dáng, khi nhìn anh ngẫm em không biết chán đâu anh đâu có hãnh diện đi bên cạnh em từ nay và....đi mãi bên em suốt cuộc đời của anh...

Người Hôn nhân mới yêu, cười i chún chím :

- Hôm nay và cũng là lần đầu tiên em được biết dành cho anh. Nhưng mà này... anh Tâm, anh đừng quên nhé, em ghét lắm. Lúc nào cũng phải trung thành và thật tình với con tim của mình, anh có biết nhé không ?

Tâm bông đùa :

- Vâng ! em nói đúng ý anh, vì tình yêu cũng là nguyên tắc, là lý lẽ, là câu cánh của tất cả mọi sự việc, anh xin tuân thủ. Anh đã phát tâm trung thành và thật tình với con tim mình trong ba năm rồi, em cũng đã biết, và giờ đây anh đang đặt thành " chánh qu",

Người Hôn nhân cười i khôì hài, phn bác :

- Đồ dối như thế à ! có thật vậy không ? Chả a chắc đâu nhé ! Còn phải xét lại thôi A đấy Z đã...gì thì gì, cần đến thời gian nữa mới có thể gì i đáp....

Vn n c i sung mãn, Tâm khng đnh :

- Sao lại không chắc mà còn chờ thời gian xét lại ! Này nhé ! Tâm đừng gì ng ngâm khe khẽ " Nhắm mắt lại, nghe tiếng lòng thép n thép. Ôi ! anh ơi, em đã trót yêu rồi..! Đừng ! em thấy chả ? Bên án đã được quan Tòa đăng công bố trên giấy tờ ng m đen, giờ thì phạm nhân có trách nhiệm phải thi hành bản án. Nếu phạm nhân công nhận, hình phạt này sẽ gia tăng. Càng gia tăng hình phạt, phạm nhân càng cảm thấy hạnh phúc trong niềm vui chấp nhận được thi hành với niềm hãnh diện hào d y em. Chắc chắn nh dính đóng vào c t. Chắc lắm ! Gì không ra. Em biết không ? Không có vấn đề gì để phải xét lại.

Ngác Hánh im lßng, nghe lòng nôn nao niềm vui rßo rßc. Nàng thß thß :

- Anh tßn công... em tßi tßp không mßt kß hß. Anh ghê gßm lßm ! anh có bißt không ? Anh trßn áp em đß không còn ngßngách phßn ßng. Cußi cùng chßng còn bißt phßi nói gßi vßi anh, em chß còn bißt nói... tißng... yêu, chßu chßa ông tßng ?

Tâm phßn khßi đón nhßn lßi nói ngßt ngào cßa ngßi yêu, choàng tay qua lßng nàng dịu đi tßng bßng cß tß parking lot vß hßng Park Theatres. Tâm tißp tßc chßm chßc vui đùa :

- Anh chß cßn ß em nói vßi anh ba tißng em yêu anh mà hßn ba năm rßi anh đang chß đßi đß nghe em nói. Đißu sung sßng nhßt trên đßi là mình tin chßc rßng mình đã đßc yêu, thß đó em, không gßi hßn và giá trß hßn nßa, em hißu nhß thß, bißt không ? Anh cũng mußn nói thêm, đß thi hành bßn án mßt cách nghiêm túc và có hißu quß tßc thßi, phßm nhân phßi tßng bßng chu toàn trách nhißm mà quan Tòa đã phán : " Hßt gßn hßn em vào gßi mßng. Cho hßn man đßi gißa vòng tay ". đß rßi phßm nhân cho dù có " xßu", " cho dù có " ngßt" đi trong men say, cũng không ân hßn..!

Ngác Hánh quay nhìn Tâm trân trßi không chßp mßt, khuôn mßt ßng hßng dßi khß hßng yêu ...nói bông đùa không kém :

- A...! Ghê thß nhß !? Ghét anh quá à, anh bißt không ? Mà ai cho phép anh vßy ? Trong mßt chßng mßc nào đó thôi. Nhßng mà... anh Tâm à, em nói anh nghe nhé, nßu thßc tß đã phßi xßy đßn nhß thß, phßm nhân rßt có thß sß phßi gßc ngß chßt gißc, chßt không kßp trßi, sung sßng mà chßt, hßnh phúc mà chßt, chß không xßu, cũng không ngßt nhß anh nói đâu. Chßu nßi không ? Không chßu nßi, thì tß thú nhßn ngay, may ra quan Tòa chßm chßc, cho hßng trßng hßp gißm khinh, gißm bßt hình phßt, bßi bßn án Tòa đã phán quyßt nhß thß đó anh.

Cß hai cùng cßi thú vß trong sß bông đùa rßt ß là yêu thßng tình tß, và đang ngßt ngây trong men yêu đßng ngào ngßt tràn ngßp trong lòng.

Tối hôm ấy, trùng vào ngày lễ lớn, nhiều người đi xem phim để ngắm tận mắt màn trình diễn hát chèo mua vé, chèo phim. Tâm dịu dàng yêu len lỏi qua đám đông để tìm người để mua vé. Trưa hôm nay lạnh buốt với những cơn gió bắc se da. Người Hờnh nép sát vào người Tâm tìm hơi ấm. Nàng nói khẽ với Tâm :

- Anh à, ngày mai thằng con trai của em nó bỏ đi đâu em đến nhà bạn gái của nó có chút việc cần.

- Việc gì, có phải trốn tránh không ?

- Con em bỏ là để biết mặt và làm quen gia đình bên đó.

Tâm nheo mắt cười giòn giã :

- Hà ! Đầy ! đầy ! em lười sao có thêm vui gia đình nữa rồi. Em đã biết gì về tông ti nhà họ chèo ?

Người Hờnh thở dài :

- Em chưa biết gì đâu, chỉ nghe Duy Thợng nói với em như vậy ngày hôm qua. Không biết nó đã yêu con nào mà nó giấu kín không cho em biết thêm điều gì nữa. Con cái xấu này giấu là như thế.

Tâm phớt lờ :

- Con cái bây giờ khác ngày xưa rồi. Với Nam. Cha mẹ hôm nay chỉ còn có trách nhiệm là lo làm tròn bổn phận theo ý kiến chúng nó. Vì ý kiến chúng nó bây giờ là quan trọng để quyết định mọi công việc. Chỉ không như ngày xưa cha mẹ đặt đâu, con nghe đấy, con cái nghe lời cha mẹ

làm theo ý kiến mình sắp đặt.

Ngác Hänh đứng tình :

- Tuy do hôn nhân mà anh. Hänh thích và häp nhau thì yêu nhau không phải ràng buộc, gò bó trong khuôn phép nào, và như thế sau này có chuyện gì không hẳn chúng nó không trách cậu cha mà phải không anh ? Tâm mỉm cười phân trần dần dần :

- Nếu trách con cái thì ai trách chúng mình đây ? Chúng ta bây giờ cũng chẳng khác nào... thích nhau, hợp ý nhau, là yêu nhau, đứng cäng bên nhau thì thôi hỏi ai trách ai ?

Ngác Hänh phäng phäu :

- Đäc näc là anh cä...tän công em thì tiếp đó nhen. Ghét anh lắm rồi đó. Anh nghe em hỏi nè, ngày mai anh có thể cùng đi với em đến nhà bạn gái của con trai mình đứng không hỏi anh ? Em cần có anh đi cùng em cho vui.

Nét mặt Tâm rạng rỡ :

- Anh sẵn sàng đi với em mà...vẫn chấp nhận mình sắp gặp mặt anh xui, chẳng xui bên kia tha hồ nói chuyện...chẳng là vui lắm, cũng vì...anh chấp nhận làm xui với ai. Anh cũng muốn tiếp tän chuyện xui gia... mai mặt còn lo cho con gái mình nữa.

Chợt nhớ ra điều gì, Tâm vội nói tiếp :

- Nhưng mà này... có thể ... có thể không đi đứng vì... vì Thiäm My con gái của anh nó báo là ngày mai nhà có khách quý. Anh thấy con nhà tôi đứng làm đẹp nhà của suốt ngày hôm qua, cầm bông cầm hoa tùm lum, mua sắm nhiều thức ăn, näc uống...Anh có hỏi thêm con anh báo có khách quý đó ba, ngày mai ba nhất định phải có mặt để con giới thiệu. Anh nghĩ con nó nói bông đùa, nhưng anh lại suy nghĩ có lẽ nó đang đăng cai tổ chức mặt party như mấy cô

Mỹ và bác sĩ tân khoa mới ra trường cùng khóa của nó, còn có thể có công nghiệp lớn để ăn mừng vui nhộn sau bao nhiêu năm công lao đèn sách. Em không biết, anh mới em và cháu Duy Trường đến chung vui với gia đình anh.

Hình xoay chuyển về đến :

- Anh Tâm đã "dòm ngó" cho Thị Mỹ nơi nào chưa nhỉ ?

- Con mới ra trường, đang thực tập ở các bệnh viện. Anh chưa có dịp tính gì. Có lẽ cũng phải do Thị Mỹ đến học theo mới của Duy Trường, con em. Thời điểm này, sáng xố vẫn minh, nhúng quyét đến của cha mẹ là tha thối và khó chấp nhận với con trai. Hay là...hay là...

Tâm bắt đầu câu nói, nhìn ngó người yêu tìm kiếm rồi thì thỏm bên tai Hình :

- Hay là...anh đừng nghe với em nhé thế này...nhé...chúng ta cùng làm xui với nhau đi, xét ra cũng "môn đăng hộ đối". Bên kia sổ, bên bác sĩ, cha mẹ đôi bên đều là công nhân, đồng nghiệp, đồng nghiệp, đồng nghiệp với nhau, cùng màu da tiếng nói...cùng biết ăn cơm rượu, cá kho tộ, cà pháo, mắm tôm... đâu đến nỗi gì, em chịu hôn ?

Ngạc Hình bắt đầu i khan, trở mặt nhìn trường trường Tâm trước ý kiến kỳ hoác điên rồ ấy, nàng chu môi, cười :

- Anh nói cái kiểu chi mô mà kỳ cục vậy hả ? Nghe đâu em chẳng được tí nào. Rằng mà làm xui với anh hả, nghe nghe chửi chi mô ? Rồi làm xui với anh...thì anh không được quyên yêu em nữa đâu, chịu như rồi thì em chấp nhận liền, chứ anh phải gọi em bằng chữ ... chứ xui, anh dám không hả ?

Tâm gật mình :

- Ờ nhỉ ! à mà... không được ! không được ! nhúng mà...anh cũng cảm thấy có thể được...cả hai.

Có ai biết tôi biết về gì đâu nào. Luật pháp chúng ngăn cấm, vì là tôi do hôn nhân như anh và em
vì có ý kiến.

Ngọc Hoàng như tôi xoa, mừng yêu :

- Anh thật vô duyên và vô cùng tham lam thật rõ..! Vợ yêu em, tôi và đòi làm xui với em. anh
"hết giờ" hết. Em hỏi anh, thì thì con cái của chúng nó sẽ gọi anh và em bằng gì...có là
gọi...vợ bà Nội, vợ ông Ngoại, còn ông Nội và bà Ngoại bị n đâu mất tiêu chúng thật. Sao
tréo chúng ng ng thật. Em nhớ thật không chịu đâu. Anh hỏi thật đấy. Họ là m. Ghét anh quá à
!

Tâm bỗng đùa giữa thích :

- Mình phải "cười trời" tình cấm chúng em. Này nhé, ban ngày anh sẽ gọi em là chị xui...chị xui
hỏi... còn ban đêm thì... anh gọi em là ...mình... mình hỏi ! Anh thật không có gì khó khăn,
trở ngại. Chúng phép tức mà làm. Còn chuyện con cái chúng nó gọi Ông, gọi Bà gì đó mình
tính sau. Chúng mất mát gì đâu. Anh thật cũng đừng có lo, đâu có gì trở ngại, đừng có mà em, em
thật nghĩ xem.

Ngọc Hoàng hỏi mất tiêu, tôi là Tâm thật đáng ghét và kéo tay chàng tiến đến ô cửa bán vé đi
lấy vé :

- Anh thật ba phải,.. chịu không nổi. Em không muốn bàn đến chuyện đó nữa. Em nghĩ rằng
thực tế sẽ không bao giờ xảy ra, nhất là giữa hai chúng ta. Anh khéo tẽn công tôi và cả thuyết
phục em. đừng đừng có chỉ lên chài. Giữa tôi !

Sau khi chọn phim và lấy vé, hai người sánh đôi đi dọc theo hành lang tìm phòng chiếu xuýt
phim ghi trong vé. Giây phút này, Ngọc Hoàng thực sự cảm giác ngu ng ng như phúc trần trụi
mất đang th m d n trong c th mà qua bao nhiêu năm rồi đã ng yên t n sâu th m cõi lòng
trong cô d n và an phận.

Ngọc Hoàng đang thực sự yêu Tâm cuồng nhiệt, yêu say đắm, yêu si mê quay quýt nóng bỏng,
yêu như cha từng bao giờ biết yêu, đừng có yêu, mà bên ngoài cảm vẻ n dè dặt kín đáo. Bây giờ
Ngọc Hoàng đã cảm nhận rằng còn gì sung sướng hơn, còn gì êm dịu hơn, khi ta biết rằng người
mình yêu quý cũng rất yêu quý mình. Sẽ bỗng đùa của Tâm và đòi làm xui, nếu chuyện
thực sẽ xảy ra, thì cũng khó có thể quyết định. Ông bà ta đã bảo "

-Xui gia chỉ có tèm hèm. Xui gia như thật anh em mất nhà". Dù sao chẳng nữa, Ngọc Hoàng

Trong ṭi nay, nịm vui đã pḥt lên cao, bùng phát pḥ kín sụt xụt phim giữa hai ng̣i nḥ ṃt chuỵn đ̣i ngụn ḥnh phúc ṭi ṭn và ṛt an bình cụi đ̣i c̣a ng̣i đàn bà đã mịt mài chu toàn trách nhịm làm ṃ trong hoàn c̣nh ṭ ḷp mà Ng̣c Ḥnh đã ṇm ḅt đ̣c trong ṭm tay ḅng ngḥ ḷc và ṣ nḥn ṇi c̣a mình. Nàng cḥp nḥn nḥ ṃt đ̣nh ṃnh phó thác theo suy nghĩ và đ̣c mụn... Chịm đ̣c đ̣i ṭng mình yêu là nịm vui ḥn c̣ tình yêu, Ng̣c Ḥnh nḥn tḥc đ̣c ṭ con tim mách ḅo.

Nhịp sống đời của thân đã bao năm qua trôi cho nàng thói quen nhàn hạ suy tính, nhàn hạ quyên tẩu nhàn nhàn phồn hoa mĩ lệ vẫn trôi trong đời sống vào mĩ lệ buổi sáng khi nàng vẫn thả mình trong chốn êm êm. Sáng hôm nay trong im vắng phòng ngủ cá nhân xinh xắn, ngoài nhàn hạ suy nghĩ thoáng thoáng công việc hàng ngày, tâm hồn Nguyễn Hữu Nhàn vẫn xôn xao đợt dào bồi nhàn hạ giây phút bên nhau với Tâm đêm hôm qua trong nhịp hát thướt tha diễm u, hân hạnh phúc. Cái hân hạnh phúc cuộc đời của con người thật đáng quý, đáng trân trọng và yêu đời đang hân hạnh đã được cảm nhận thấy khi nàng chấp nhận hôn ước của Tâm trước khi chia tay ra về khi nể cho Nguyễn Hữu Nhàn tận hưởng trọn vẹn vòng tay cuộc đời yêu. Nguyễn Hữu Nhàn tuy vậy đã hân hạnh, đã có rồi được sau bao nhiêu năm phồn thịnh trong cô đơn góa bụa. Chính đó là diễm u kiều diễm nhất trên đời khi mình đã tìm được người mình yêu, và cũng thật thú vị trong tình yêu khi cả hai cùng góp phần chấp nhận. Hạnh phúc tình yêu đang bùng phát ngùn ngụt sôi sục trong tim. Nó đã được cảm nhận để nâng niu, gìn giữ và trân quý. Nó cảm thấy thật ngọt ngào khi không khí thoáng, như nước được uống, như lòng được thả lỏng mà như Nhà Thơ Xuân Diệu đã tuyên xưng: "Đời không ân ái, đời vô vọng - Khiếp sống không yêu, kiếp sống thối tha."

- Tâm ơi ! Em yêu anh. Em đang nghĩ về anh. Em đang trăn trở vì anh là của anh. Anh có biết không hỡi Nguyễn Hoàng Tâm ? Anh yêu của em !?

11 / 25

- Mẹ ơi, mẹ đã dạy con à ?

Nghe tiếng con trai gọi, Nguyễn Hoàng còn đang chúi vùi mình trong cơn giấc ngủ phúc êm dịu, nàng trở lại với con :

- Mẹ vừa thắc mắc, con chờ mẹ chút xíu nhé !

Nguyễn Hoàng lẩm bẫm. Ý nghĩ, hôm nay phải lo công việc cho con rồi quên khuấy đi mất. Sao mình lúc này hồ hởi không biết ! Nàng mỉm cười, rồi làm xui thêm một lần nữa. Nhưng không bao giờ làm xui với anh Tâm của mình như anh ý đồ nghĩ tới hôm qua đâu nhé, hàng đầu c đầu anh yêu ơi !

Nghĩ chuyện xui gia, Nguyễn Hoàng bắt đầu, vậy là mình đã già rồi còn gì, đang trong cái tuổi có xui gia. Nhưng hai cuộc hôn nhân trước của Nguyễn Thị, Nguyễn Trang, Hoàng đã có hai gia đình xui gia đến các tiểu bang xa. Họ đều có vợ đẹp nhưng không phải góa bụa, cô út như mình. Nghĩ đến thân phận mình lẩm lúc cũng tới thân. Cũng hơi xong rồi, hai bên xui gia ít khi gặp mặt thăm viếng chuyện trò như người xa đã nói " Bà con ngày càng xa, xui gia ngày càng gần". Thế nhỡ không gặp nhau thăm hỏi sức khỏe trên điện thoại.

Nguyễn Hoàng lại thêm ao ước chỉ anh Tâm của mình hôm nay không bận thì có thể mời anh ý cùng đi cho có "đẹp vợ, đẹp chồng" với người ta. Biết đâu xui gia này lại cũng đẹp đẹp không đến chi đâu như mình. Suy nghĩ rồi đâm ra e thẹn sợ ngùng đến nỗi mất làm sao vậy ! Không biết mình có nên như vậy không ? Con cái sẽ suy nghĩ thế nào với sự khác thường của mẹ, chỉ theo ý mẹ hoặc phản đối. Nguyễn Hoàng lại đang lo lo suy tính công việc. Con nàng chỉ nói ý định này trong sáng hôm qua, rồi nó biết mất tiêu, chồng không phải hạn gì thêm. Thế nhưng thì bên nhà trai qua nhà gái làm quen tìm hiểu ít ra phải có chút quà cáp theo tục lệ ông bà xa xưa truyền lại, chứ đi tay không như thế này coi sao được. Nàng vứt tung với xuồng giởng bồng ra khỏi phòng ngủ.

Nguyễn Hoàng nhìn thấy con đã quăn áo chầnh, đang ngồi uống cà phê xem tivi chỉ đi tới phòng khách thật thản nhiên. Nhìn đồng hồ đã 9 giờ. Nàng ngồi xuống ghế đi đi về về con :

- Duy Thị ơi, mẹ hỏi con. Nhà bận gái của con gần hay xa ? Sao con không cho mẹ biết trước

công việc vài ngày để mẹ lo liệu.

- Thưa mẹ, nhà gần đây thôi mẹ ạ. Con đã đến vài lần rồi. Con nhận thấy chắc gì mẹ phải bận tâm như mẹ nghĩ. Mình đến để nói chuyện, làm quen và để biết nhau giữa hai gia đình mà mẹ.

Nghe con nói, Ông cố Hồ nhấc cốc uống nước và cái ý định của ông con mượn "ba bó vào mặt họ" đến gần như nó suy nghĩ. Nàng hỏi:

- Vậy con quen với bạn gái con bao lâu rồi?

- Thưa mẹ, đã hơn một năm rồi mẹ ạ.

- Nó làm nghề gì, và ở đâu với con?

- Bạn con vừa tốt nghiệp ra bác sĩ đang còn trong thời gian thực tập.

- Nó tên gì với con?

- Mini Mai Lee.

- Con nhận đó còn để cha mẹ không con?

- Thưa mẹ không. Chỉ còn cha.

Vừa nghe con nói, Ông cố Hồ thoáng chút ngạc nhiên và thắc mắc. Sao gần gũi gia đình

cô à anh Tâm. Không lẽ ...hử ! Cũng có thể mất vài sự trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng cô Hạnh với hai con :

- Vậy cha cô à bạn gái con làm gì, ở đâu, con biết không ?

- Thưa mẹ, con chưa đoán rõ. Con chưa bao giờ hỏi Mini Mai Lee và con cũng chưa biết mất ông bố.

Ngưng Hạnh hỏi :

- Bạn gái con đã đến nhà mình lần nào chưa con ?

- Để thưa mẹ, đôi lần mẹ ạ, nhưng lúc mẹ vắng nhà.

Ngưng Hạnh nhìn Duy Thế ngiong lòng cảm thấy thế nào con vô hạn. Tôi nghĩ p cho con, lần rồi mà tính tình còn rất ngây thơ. Mất ai đó đã nói, con trai ở với mẹ với là con trai. Nhưng con trai ở với cha sẽ là người đàn ông đúng nghĩa. Duy Thế ngiong lên với vóc dáng, tâm tính đều giống hệt Nghĩa, người bạn đời yêu dấu ngày xưa đã mang đến cho nàng trẻ với hạnh phúc trong cuộc sống hôn nhân. Giờ đây anh không còn nữa, con cái cô à anh đã lớn khôn, nên người và đang yên bề gia thất. Anh phù hợp các con chúng mình, anh Nghĩa ơi. Nhưng cô Hạnh xúc động nhìn con trai qua hình ảnh thân thương của người chồng yêu quý ngày trước. Nàng biết con cần gì con đâu ý mẹ hỏi :

- Con có thể có sự yêu thương Mini Mai Lee và để dành làm lẽ cho mẹ, hãy cho mẹ biết rõ ý định.

Duy Thế ngiong gật đầu :

- Thưa mẹ, đúng vậy ạ. Chúng con đã cùng dọn đến nơi mới với cả đầu vào đó, chỉ còn chờ thời gian cùng sự chấp thuận của hai bên gia đình.

Ngọc Hồng nhấc hai tay lên vai con thoa nhều nhều. Nàng nói với con :

- Nếu con thấy hạnh phúc thì tiến đến hôn nhân theo ý chúng con muốn. Mẹ sẽ có trách nhiệm lo công việc cho con. Mẹ không có gì phàn nàn hai con yêu nhau. Con lập gia đình rồi sau này mẹ sẽ có cháu nội ím bím. Nội ngoại mẹ có đầy đủ, mẹ đâu còn lo gì nữa. Mẹ vui mừng các con. Đó là niềm vui và sự yên tâm trong suốt cuộc đời của ba mẹ ngày trước.

Duy Thị ngậm chặt hai bàn tay mẹ kéo áp sát vào ngực mình :

- Con cảm ơn mẹ. Mẹ là người mẹ vô cùng tuyệt vời của ba chị em con. Thật bất hạnh, Ba con đã không còn nữa, chị còn mình mẹ và mẹ đã tận tình phụng dưỡng nuôi dưỡng chúng con. Nếu ba con còn sống, chắc chị nhận ba con còn vui nữa, phải không mẹ ?

Ngọc Hồng càng xúc động trước những lời bày tỏ đau đáu biết ơn của con. Nàng nhìn con say sưa với ý nghĩ bất chợt muốn nói thật cho con biết rằng con cũng đang có người cha khác cũng thật tuyệt vời như cha ruột của con ngày trước. Người cha khác của các con hôm nay mẹ đã chọn là, mẹ đã quyết định theo theo do ý muốn. Ngọc Hồng suy tính, đến đó muốn nói cho con biết điều này như người mẹ, không biết con có phàn nàn vì việc làm của mình hay không ? Nàng bảo con :

- Con đừng buồn chút nhé. Mẹ sẽ đi cùng con rồi chúng ta cùng đi.

Ngọc Hồng bước vào phòng tắm, rửa mặt đi. Hôm nay, nàng chọn chiếc áo dài màu tím sẫm hoa cà có đính kim tuyến óng ánh để đi với xui gia đình. Sau khi rửa mặt, nàng nhìn vào gương trong chiếc áo dài bó sát nổi bật làn da trắng mịn màng và đôi mắt đen như hạt huyền. Khuôn mặt vẫn còn đầy đặn, căng tràn, mẹ vẫn trẻ. Mái tóc đen mượt búi gọn gàng qua đôi vai thon thả. Ngọc Hồng sung sướng hào hứng nhận sự vẫn còn duyên dáng khác của mình khi tuổi đời ngày càng tăng. Nàng tự mãn như thế không ngờ mình vẫn còn trẻ đẹp, vẫn còn hạnh phúc trong chiếc áo dài truyền thống quê hương muôn thuở này. Thì ra, Ngọc Hồng không may mắn như người bạn bè cùng lứa trẻ trẻ nhận sự của mình và dòng họ còn có vẻ vang. Nàng nghĩ đến Nguyễn Hoàng Tâm và sự của anh đến ngay bên cạnh mình lúc này để nhìn ngắm, để yêu và để nuôi

chỉ u. Niềm mừng trong thơ ng nh ng i bạn trai yêu quý căng đầy tiếng giây phút.

Khi bước ra khỏi phòng, Duy Thơ nhìn thấy mẹ, nó sống sống nhiên rồi trở m trở :

- Mẹ, con nhìn mẹ hôm nay... mẹ là... mẹ t giai nhân ! Con nghĩ rằng ba con biết h nh th t đó. Con nghĩ về ba con, ng i cha kính yêu và vô cùng xót thơ ng mẹ hôm nay. Nh ng mà mẹ à... Duy Thơ ng ng p ng ng b l ng câu nói.

Ng c H nh ch t thoáng buồn :

- Mẹ cảm ơn con đã nghĩ đến h nh phúc của ba mẹ ngày xưa. Quá kh huy hoàng đã khép i là n t ng nâng đỡ mẹ đ ng v ng trong hi n t i cho gia đình mình nh các con đã nhìn thấy và đã lĩnh h i đ c. Và....hình nh con còn có gì nh mu n nói với mẹ ?

Duy Thơ ng ng p ng ng :

- Th a mẹ, d ...không có gì... đâu mẹ ...mà có đi u... Duy Thơ ng nhìn mẹ mỉm c i... Có th con nghĩ mẹ có th làm cho ng i ta...b i r i...diên đ o...cái ông...già...s p có th trở thành vui gia với mẹ đó. Con nghĩ cho vui với mẹ mà. Mẹ tha i cho con.

Nghe con nói, Ng c H nh mừng yêu :

- Con trai mẹ đ ng suy nghĩ nông nhên. T i sao con biết ông y diên đ o b i r i vì mẹ . Con ch a biết mẹ t ông ta mà. Mẹ thì ch a bao gi nghĩ đi u gì h t. Mẹ lúc nào cũng gi lòng với ba con ngày tr c.

- Con xin i mẹ . Duy Thơ ng c i khúc khích. Con thấy mẹ v n trở đ p, duyên dáng con nói đùa tôn vinh đáng s c của mẹ và nh t là...m i ! với chúng con cũng có quy n...hy v ng ngu n h nh phúc riêng t cho mẹ ch ?

Duy Thị Ngọc nói :

- Đây là nhà bạn gái của con đây mà .

Hai bạn con bước xuống xe, vừa lúc một cô gái đáng đẹp đứng ở đầu, như mai, trong nét đẹp thơ ngây thơ trong trẻo, mặc váy ngắn màu đen, chiếc áo cánh màu hoa thiên lý sáng màu, tóc cắt chằm vai, da dẻ trắng hồng, nét mặt tươi vui đang đứng trong cửa nhà bước ra, tươi cười chào khách. - Hello...! anh Thị Ngọc..! Em đang chờ anh đấy. How are you ?

Nhìn thấy Ngọc Hoàng, người con gái khẽ ngẩng lên vài giây. Duy Thị Ngọc cảm thấy mình hơi thất vọng. Anh gọi là thi u cho em,...mà của anh. Thị Ngọc nói với mẹ. Thưa mẹ, đây là Mini Mai Lee bạn gái của con mà con đã thưa chuyện với mẹ và rồi.

Mini Mai Lee cúi đầu, lễ phép :

- Con kính chào bác. Con kính mời bác và anh Thị Ngọc vào nhà.

Đột ngột, Mini Mai Lee bước tới trước mặt của mẹ khách đi vào. Tiếng nhạc phòng khách vang ra êm dịu, dịu dàng. Ngọc Hoàng kín đáo quan sát người con gái mà từng ngày lại trở nên có thể trở thành đứa con dâu yêu quý của gia đình. Trong một thoáng, nàng cảm nhận được rằng Mini Mai Lee là cô gái có nét đẹp khôi ái, lạnh lùng, khôn ngoan và trí thức được thể hiện qua phong cách và sắc nét đôn hậu. Đã thế, Mini Mai Lee là một bác sĩ vừa ra trường. Một bác sĩ phải có lòng vâng phục và bác ái, luôn yêu quý và quan tâm đến bệnh nhân. Chắc hẳn, Ngọc Hoàng cảm thấy có đôi phần như vậy cho sự lựa chọn của con trai mình.

- Thưa bác, con kính mời bác ngồi nghỉ - Mini Mai Lee nhẹ nhàng mời mẹ khách, và đưa tay chào hỏi Ngọc Hoàng. Con kính mời bác dùng trà nóng con vừa pha. Con cũng xin phép bác con lên mời ba con xuống tiếp chuyện với bác. Xin bác vui lòng...chờ chút.

Ngọc Hoàng đáp lại mẹ của Mini Mai Lee trong ánh mắt và nụ cười hài lòng đứng yên chờ đợi mẹ :

- Bác cảm ơn Mini My Lee nhé. Cháu cảm ơn bác tự nhiên.

Mini Mai Lee cáo lui và bước vào lên cầu thang. Người Hồnnh vẫn tiếp tục kín đáo quan sát nàng dâu trẻ ngai Mini Mai Lee qua tầng cửa sổ, đáng đi, nói. Phòng khách bên đang có sự hiện diện của một số cô cậu cùng lứa tuổi với Mini Mai Lee, có lẽ là bạn bè của hai đứa nó. Duy Thế cũng đang nhận bạn với chúng.

Phòng khách thiết kế trang nhã, gọn gàng, xinh xắn. Bông hoa tươi thắm tăng thêm nét đẹp thanh nhã, quý phái và ấm cúng của gian phòng. Nhìn chung, căn nhà sạch sẽ, ngăn nắp, lịch sự và nề nếp trong ra ngoài. Không có vật gì thừa thãi trông chằng chịt và lộn xộn. Người Hồnnh cảm thấy ngạc nhiên và dễ dàng thích nghi vào cuộc sống gia đình này qua hình thức bề ngoài.

Nhà của sạch sẽ, thanh lịch đẹp mắt như thế này thì phải có bàn tay khéo léo của người đàn bà. Nhưng con trai nàng bạn là Mini Mai Lee mới thôi. Nếu thế thì nàng dâu trẻ ngai lại cũng khá đẹp đang công việc nhà cửa, hoặc là người chủ nhà đã có vợ rồi. Ý nghĩ hoài nghi chợt hiện khi người Hồnnh bắt gặp cái nhìn của một người không đâu vào đâu của mình.

Gần năm phút vẫn chưa thấy chủ nhà xuống chào hỏi tiếp khách. Người Hồnnh cảm thấy hơi khó chịu. Duy Thế trò chuyện vui với bạn bè dạo ba câu phòng bên cạnh, rồi quay ra lại phòng khách đứng chờ bên cạnh mình. Duy Thế hỏi như sau :

- Thế à, mới nhận thấy Mini Mai Lee của con thế nào ?

Người Hồnnh nhìn con trong ánh mắt đăm đăm :

- Bạn gái của con đẹp thế nào, mới nghĩ đến ý.

- Con cảm ơn mẹ. Giờ thì con an tâm, vì con chỉ lo không hợp ý mẹ. Đây...mà, ở trường cũng nhận bạn bè chúng con thì gọi bạn gái con là Mini Mai Lee nhưng trong gia đình thì gọi nàng là Thiêm My đó mẹ. Mẹ gọi là Thiêm My cho thân mật thôi.

Nghe con nói, Nguyễn Hoàng ngạc, nhìn thấy mẹ nóng bừng lên và đột nhiên cảm thấy bối rối, không hiểu....sao lại là Thị M My như Hay là...

Chợt có tiếng chân người đi từ cửa thang bộ xuống nhanh xuống, hai mẹ con bước lên câu chuyện. Nguyễn Hoàng còn đang trong nỗi hoài nghi về cái tên Thị M My, nhìn nàng cũng vui vẻ đứng dậy kéo vạt áo thong thóm, đưa tay vén gọn mái tóc búi búi ra phía sau, cười tươi nét mặt tươi tỉnh thì vừa lúc Nguyễn Hoàng thấy Tâm đứng sững sững trước chân cửa thang nhìn Nguyễn Hoàng trân trọng, bên cạnh Tâm là Mini Mai Lee...là Thị M My. Trong lúc Nguyễn Hoàng cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn Tâm trong ngực ngang lưng xuống. Cuộc gặp gỡ không sắp xếp, không đợi chờ như trước, lúc họ gặp, mặt đối mặt đã đang như chào đón trở về của một bình thường giữa hai người.

Tuy nhiên, chợt thoáng vài giây cô Tâm nhìn Nguyễn Hoàng như nhìn ra được sự ngu ngốc của cuộc gặp mặt hôm nay ngoài ý muốn có thể phải chấp nhận trở thành chuyện đã rồi không thể nào chối cãi mà đêm hôm qua hai người đã nói đùa bên nhau rồi chấp nhận phim. Sự đùa cợt của anh Nguyễn Hoàng Tâm như là một điều như một thành sự thật. Một sự thật nhân, thành sự thật thiên. Trong trí óc bí ẩn nghìn con mắt, nhìn con tim chờ đợi mà thôi, nên soi xét vẫn thấy có thể phiến diện. Nhưng khi đã trót yêu rồi, ánh sáng cuộc đời sẽ dần dần lộ ra. Giữa đây chờ sau vài giây ngực ngang khó xử này, đành chấp nhận, và còn lại là niềm vui, nhưng lý thú bất ngờ đang náo náo trong lòng mỗi người.

Tâm cười rồi ngượng ngùng bước vào nhìn Nguyễn Hoàng, trong niềm vui phần khích lệ bao nhiêu người đi đến, Tâm hỏi sự cảm động để bày tỏ cảm xúc của kẻ đã như chiến thắng và phần mình :

- Em, không hiểu mà gặp, dù có thể chối bỏ thì nào cũng không được. Anh đâu ngờ hôm nay em đưa con em, cháu Duy Thế đứng nhà anh xin cửa hôn với con gái anh là Thị M My. Điêu mà chúng ta đã mất lòng trao đổi. Phần thế đang là giữa chúng ta hôm nay. Duyên kỳ ngộ dù muộn, dù không cũng đã thành sự thật. Thật vinh dự cho hai gia đình chúng ta. Chuyện như thế, mình chỉ còn phải đứng tình và đứng hành với các con, chỉ biết tính sao ?

Nguyễn Hoàng vẫn còn ngượng ngùng, nàng cúi mặt, hai tay bấu vào vạt áo, e thẹn :

- Em...cũng thôi, chúng biết nói sao. Thôi thì ...nhé anh nói. Em không ngờ con cái chúng ta...đã quen biết nhau như thế này.

Hai người nhìn nhau trong những dòng hành trình lặng lẽ, cùng cảm giác bình tĩnh trầm lắng đắm chìm trong giây phút công việc. Trong lúc Thiêm My và Duy Thế đang ngỡ ngàng trước sự thân mật của hai thân sinh mà trước đây chúng ngỡ rằng đang còn xa lạ. Thiêm My vui vẻ nói :

- Thế à ba, ba và bác đã quen nhau từ trước rồi sao ? Chúng con đâu hay biết, nhưng cũng là điều may mắn cho chúng con..

Nghe con gái nói, Tâm chợt vui vẻ nói. Chàng chợt mỉm cười Ngộ c Hân ngỡ rằng cùng người xuống ghế đi dạo. Tâm bảo Duy Thế, Thiêm My cùng người xuống ghế bên. Tâm cười thích :

- Ba và mẹ của Duy Thế đang cùng làm việc chung tại công ty đã nhiều năm rồi, vì thế mới quen thân nhau. Thế ra, thì cả hai người không ngờ hai con đã quen nhau, yêu nhau và đến tính chuyện hôn nhân. Sáng hôm nay ba mới được nghe Thiêm My bày ý định ba cần người rồi ba sẽ được làm xui vui với một gia đình nào đó. Nào ngờ đâu...lại là hai gia đình của chúng ta hôm nay. Mà tất cả là những biết đâu. Sự biết đâu như tiên đoán tác o. Ba và mẹ Duy Thế vui vẻ nói hi vọng đến hôn nhân của các con do tất cả con là cha mẹ, cha mẹ chỉ có trách nhiệm lo tròn mọi việc cho các con. Vậy thì...Ba xin tuyên bố cuộc hôn nhân của hai con vui vẻ đến hai gia đình chúng ta chấp nhận kết hôn hôm nay.

Ngộ c Hân tiếp nói : - Cháu Thiêm My cũng như Duy Thế không chịu nói trước để gia đình hai bên biết và có sự chu đáo, cũng vì thế mới có cuộc gặp gỡ khá kỳ thú này..!

Duy Thế vui mừng :

- Thế à mẹ, thế à bác, chúng con được may mắn khi mẹ và bác là cha thân tình quen nhau, nên chúng con nghĩ rằng hôn nhân của chúng con không còn gì lo ngại cũng như chúng có gì để mẹ và bác phải bận lòng.

Tâm nheo mắt nhìn Ngộ c Hân như thế mà cùng ý nghĩ, Tâm nói :

- Đúng vậy đó em ! Con nó nói đúng. Chúng ta không còn gì phải đo lường. Đã là một nhà rồi, chúng ta chấp nhận cuộc hôn nhân này cho hai trẻ. Như thế, kết hôn hôm nay anh và em đã là...xui gia vui nhau rồi đây.

Ánh mặt Ngoc Hinh chớp chớp, liếc xéo Tâm trong ý nghĩ muốn nói với người yêu rằng anh đã đi vào tình yêu của hai con để anh áp đảo mà thép ng cuốc với em. Anh quá tham lam, ghét anh ghê gớm rồi đó, vớ a yêu, rồi vớ a làm xui với người ta. Anh “hết gạo” hết không để em còn rồi thoát, anh ghê lắm đấy anh Tâm. Anh cần bỏ phép “cười trời” nhằng tặc lờ khịt khe rằng buốc gì đó từ xưa còn lâu truyện nên giẫm bắt đi để được từ do yêu, từ do hôn nhân mà không phải va chạm phiền phức đến đến o đến c, luân lý. Vì hinh phúc các con, em chấp nhận cùng quan điểm với anh, chờ đến ngày.

Nghĩ được rồi đi để bỏ ng lòng cho mình, Ngoc Hinh thở dài chúc mừng :

- Mẹ và ba các con hoàn toàn đồng ý hôn nhân hai con. Ba và mẹ chúc mừng hai con hinh phúc tròn vẹn bên nhau suốt đời. Còn tiếc cái gì, để ba và mẹ lo với các con sau nhé.

Thị m My thưa :

- Chúng con cảm ơn ba và bác. Tiếc cái gì chúng con đã dứt tính hoàn toàn. Xin ba và bác yên tâm.

Tâm nhấc nhấc :

- Từ nay con gái yêu của ba, Thị m My hãy gọi mẹ của Duy Theng là mẹ, và Theng gọi bác là ba cho đúng lễ nghi khuôn phép trong gia đình. Chúng ta từ nay đang trong cùng một gia tộc.

Tâm nhìn Ngoc Hinh cười hóm hỉnh, nói bông đùa :

- Tôi vớ a khuyên con nhai thép có đúng vậy không hả ... chửi xui..! Chửi xui hãy cho phép các con được xõng hô nhai thép nhé !

Ngôi c Hồn nh li c yêu trư đư a không kém :

-Dù ...thư a ... anh xui ... đúng đư y ! Tôi đã chồ p nhồ n nhồ đư u mà...anh xui vư a nói thồ t chí lý. Vư y thì...anh xui còn đư u gì chồ bồ o thêm cho hai con, anh xui cồ nói.

Hai ngồ i cùng cồ i trong ngồ ng ngừng đư c ý. Thi m My và Duy Thồ ng nhìn thồ y hai thân sinh nói chuyồ n vư a vui vư a pha trò, hai anh chồ cũng đư m đư i li c tình nhau say đư m.

Vài giây im lồ ng, Tâm bình tĩnh nhìn hai con chồ m rãi nói :

- Thi m My, Duy Thồ ng, chuyồ n cồ a hai con nhồ thồ xem nhồ đã tồ mồ n. Hai gia đình chúng ta thồ t hồ nh phúc khi có đồ c dâu hiồ n, rồ quí. Ba mồ mong cồ c hai con sồ ng bên nhau hồ nh phúc trồ n đư i. Và bây giồ ... ba muồ n nói vư i hai con mồ t vư n đư , ba nghĩ có nên nói hay không ?

Cồ Thi m My và Duy Thồ ng cùng nói :

- Thồ a ba, chúng con sồ n sàng nghe dù là chuyồ n gì.

- Nhồ ng ba nói rồ i, hai con chồ buồ n ba mồ nhé.

Duy Thồ ng lồ phép thồ a :

- Chúng con không dám nghĩ thồ . Thồ a ba, nồ u cồ n gì chúng con hồ trồ hồ t mình.

Tâm quay nhìn ngó i yêu nhđ ý. Ngđ c Hđ nh vđ n hđ n nhiên, khđ gđ t đđ u nhđ biđ u đđ ng tình. Tâm nói :

- Ba và mđ đã chính thđ c chđ p nhđ n là xui gia vđ i nhau nhđ các con đã biđ t và luôn mong đđ c hai con hđ nh phúc bên nhau. Còn phđ n ba mđ thì trđ đ c đây khi cùng làm chung công viđ c tđ i sđ làm, tđ quen thân đđ rđ i hai ngđ đ i đã yêu nhau tđ lâu và đang có đđ tính sđ ng chung bên nhau, nđ đ ng tđ a nhau trong tuđ i già. Các con có đđ cũng đã hiđ u, con ngđ đ i càng vđ già càng thđ t cô đđ n. Nđ i cô đđ n đ y có thđ là mđ t trong nhđ ng nguyên nhân buđ n chán trong tuđ i già, còn có thđ giđ m thđ .. Đđ u mà ba mđ muđ n nói vđ i hai con là nhđ thđ . Vđ y thì hai con có vui vđ và đđ ng ý ba mđ đđ đ c bđ đ c thêm bđ đ c nđ a cùng bđ u bđ n bên nhau vui sđ ng trong nhđ ng ngày tháng cuđ i đđ i ?

Tâm đđ t đđ i, cđ Duy Thđ ng, Thiđ m My và các bđ n trđ đ phòng kđ bên cũng đã đđ n tham đđ ngay tđ lúc đđ u cùng đđ ng lođ t vđ tay hoan hô chúc mđ ng trong sđ đđ ng tình tuyđ t đđ i.

Thiđ m My đđ u dđng bđ c bđ ch nđ i lòng trong niđ m vui :

- Thđ a ba mđ , con xin bày tđ lòng chân thành suy nghĩ cđ a con. Phđ n con, con hđ t sđ c hđnh đđ n có đđ đ c ngđ đ i mđ thđ t tuyđ t vđ i nhđ mđ . Anh Duy Thđ ng đã có nhđ ng đđ n nói vđ i con vđ ngđ đ i mđ tuyđ t vđ i cđ a anh. Con ngđ đ ng mđ và hđ t lòng cảm đđ n mđ . Đđ đ c có mđ , mđ sđ an đđ i chăm lo cho ba mđ i thđ , nên chúng con rđ t yên tâm vđ ba. Đđ i vđ i ba, con xin chúc mđ ng và chia vui vđ i ba thđ t đđ m phúc có đđ đ c ngđ đ i bđ n đđ i khđ ái. Con nói đđ đ c đđ u này là do anh Thđ ng cđ a con trđ đ c đây đôi khi anh đ y có nói vđ i con vđ ngđ đ i mđ khđ kính cđ a anh đ y khiđ n con đã có mđ t suy nghĩ thđ t sâu sđ c vđ mđ , và đđ ng thđ i do sđ cđ m nhđ n cđ a con khi con vđ a gđ p mđ trong buđ i sáng hôm nay. Con xin chúc mđ ng ba mđ hđ nh phúc mãi đđ n ngày cuđ i cùng.

Còn Duy Thđ ng thì hđn hoan đđ ngđ :

- Thđ a ba mđ , chúng con mong muđ n tđ chđ c đđm cđ đ i cđ a hai chúng con xong, sau đó là đđm cđ đ i cđ a ba mđ . Công viđ c tđ chđ c chúng con sđ lo liđ u toàn bđ , ba mđ chđ ng phđ i bđ n tâm. Chúng con chđ xin ba mđ chđ p nhđ n nhđ thđ đđ chúng con vui mđ ng. Đđ i vđ i chuyđ n cđ a ba mđ hôm nay chúng con rđ t tán thành vì theo nhđ chúng con nghĩ đó chính là nguđ n vui và nđ i đđ c mđ hđ nh phúc cuđ i đđ i mà ba mđ cđ n đđ đ c quyđ n hđ đ ng.

Tâm đang dậy, lòng xúc động trong giấc ngủ vui trăn trở:

- Bây giờ đến lượt ba mẹ cảm ơn các con đã thể hiện được tình cảm lòng hiếu thảo cùng sự thông cảm, hiếu biết và động lòng họ trở lại nói, vì các làm để cho ba mẹ được tìm thấy hạnh phúc yên ổn bên nhau trong những ngày tháng cuối đời. Vậy thì cuộc vui hôm nay chúng ta hãy bắt đầu...và không bao giờ biết mệt mỏi...Các con và các bạn con hãy tận nhiên trong niềm vui tận biên đời hôm nay nhé !

Tâm quay lại triệu mắt nhìn người bạn đời thân thiết. Người chồng cũng đang nhìn Tâm say đắm và đang thêm khát...vòng tay người yêu. Hạnh phúc đang tỏa sáng rực rỡ chung quanh, và trong cuộc sống này không có gì cao quý hơn tình yêu đã được chia sẻ. Trong ngôn ngữ đời thường của loài người trên trái đất, tình yêu luôn sự là tình yêu thiêng liêng nhất, là đức hạnh cao sáng tỏa sáng nhân loại mà Thiên Chúa chúng ta đã ban tặng cho con người để khỏi thấy tội lỗi thiên đàng.

Giữa yêu thương bùng cháy trong ánh mắt đắm đuối hai người, Tâm ngậm khe khẽ vào để nghe những vận chuyển mà ngày nào cả hai đang trao cho nhau như một tình yêu vĩnh cửu :

*Như một tiếng thì thầm, nghe Tiếng Lòng thơ n thẹn c.
Ôi ! Anh ơi ! em đã trót yêu rồi !
Hàng ngàn lòng nhau trong sóng mắt chào mời
Em thả thả thả no đùa giấc ngủ nồng ấm xúc*

*Bên môi thì thầm thì thầm dâng tình trăn trở
Sợi chỉ hồng khe khẽ trôi hờn ta
Men yêu được phủ sóng bên Ngân Hà
Tình yêu nở chín trên trái miên viễn*

*Tình yêu nở giữa Tiếng Lòng thơ n thẹn c
Nghe Tiếng Lòng mắt mắt như nhím vô biên
Cho chúng ta say giấc mộng song tuy nhiên*

Truyện ngắn: Tiếng lòng thắp sáng giữa ngày vui

Tên: Nguyễn Thị Hoàng - K3/72 HVCSQG
Thị trấn; Núi, 06 Tháng 10 Năm 2011 09:55

Muôn tình tú chúc mừng Lễ Giao thừa

*Ta ngồi trên ngai vàng khai mạc
Giữa đất trời lặng lẽ cõi lòng không
Tay dang tay đón nhận tiếng lòng
Ta đã thấy... nghĩa là ta đã có...*